

Dominika Gavláková, Oščadnica 11, 18 rokov

Znova

Som u mojej sestry Grace, ktorá dnes usporadúva filmový večer s kamarátmi z výšky a nejakým zázrakom som sa tu ocitla aj ja. Trvala na tom, aby som dnes prišla. A tak tu sedím na gauči a čakám, kým dorazia jej hostia.

Z chodby počujem nejaké mužské hlasy. Trochu stuhnem, ale prinútim sa uvoľniť. Sú to iba kamaráti mojej sestry. Sú neškodní!

Prepínam kanály až sa na jednom zastavím. Dávajú akýsi zostrih baletu Luskáčik a ja zadržím dych.

Som taká zahĺbená do pohybov baletiek, že si ani nevšimnem, kedy si ku mne niekto prisadol. Strhnem sa pri zvuku jeho hlasu a musím narátať do desať, kým sa ukludním.

Vedľa mňa sedí chalan približne v mojom veku a uprene ma pozoruje.

„Rada tancuješ?“

Opýta sa ma a tým privolá spomienky. Zaniká v hmle, ktorú tak nenávidím. Jeho tvár sa mení na staršiu ako je on, s jemným strniskom a s očami, ktoré som tak milovala.

Skláňa sa nado mnou. Zohol sa, aby mi lepšie videl do tváre. Cítim ako mi po ľavom spánku tečie pot.

„Znova," zavelí drsne.

Vydýchne a mňa obleje chlad. V žilách mi tuhne krv.

Už nemôžem, už nemôžem, už nemôžem, opakujem v hlave stále dookola.

Zachrčím, ale hrdlo mám stiahnuté a v ústach mám tak neskutočne sucho, že ani Sahara na mňa nemá.

„Čože?" opýta sa, aj keď presne vie, čo som chcela povedať.

„Zopakuj to!"

Nekričí. Dokonca hovorí ticho, ale jeho slová sú chladné a ostré ako krištáľový ľad.

Dýcha mi na tvár mokrú od potu a mňa z toho znova strasie. Párkrát naprázdno prehltne a potom to skúsím *znova*.

„Už nemôžem," šepnem takmer nečujne.

„*Znova!*" prikáže mi ešte raz.

Jeho oči sú diabolské, jeho hlas mi driape pokožku a láme moje srdce *znova a znova...*

Nenávidím ho!

Nenávidím, nenávidím...

Napriek tomu však viem, že si to zasa u mňa vyžehlí. Bude sladký ako med a ja oklamem svoje srdce. *Znova* mu budem hovoriť, ako sa zmení, *znova* mi to bude hovoriť on sám...

Zatnem zuby a prehryziem si pri tom dolnú peru. Zapriem sa rukami o zem a snažím sa postaviť. Skĺznem na lakte a bolestivo sa udriem. Vyhrknu mi slzy, ale snažím sa, aby sa nedostali z oči von.

„Postav sa!”

Tentoraz už zvýši hlas. Strhnem sa. Neznášam, keď kričí. Ale oveľa viac neznášam, keď je ticho. Vtedy je to naozaj zlé.

Podarí sa mi odraziť od zeme a prinútiť kolená, aby sa mi netriasli. Stojím, ale to nestačí. Musím tancovať.

Pozriem sa naňho. V tvári má víťazstvo. *Znova* sa mu to podarilo. *Znova* ma zničil.

„Tancuj,” šepne a usmeje sa.

V tom úsmeve je zlo. Je v tom môj strach, moja slabosť, moja láska, môj tanec. Ten úsmev mi vzal všetko. *On* mi vzal všetko.

Pokúsím sa postaviť na špičky. Nohou mi prejde nečakaný kľč a ja padám znova k zemi.

Vždy pred neho padnem. Až na samotné dno...

Nohu mám v ohni, ale to sa nedá porovnať s mojím srdcom. To skutočne plače. A ja už nevládzem. Nevládzem tancovať, nevládzem dýchať a už vážne *nemôžem milovať to monštrum*.

Slzy mi už voľne padajú po lícach a ja im nebránim. **Plačem kvôli tancu, ktorý nedokážem tancovať a kvôli mužovi, ktorého nedokážem milovať.**

Celý náš vzťah bol ako divadlo. Bol odo mňa o desať rokov starší. Na jednej strane to bol úžasný tanečník a obrovský milovník hudby. Na druhej strane to bol arogantný, sobecký sviniar a manipulátor.

Chcela som sa pri niekom cítiť výnimočná, byť milovaná. A on ma jeden deň zahŕňal kvetmi a druhý ma nútil tancovať hodiny a hodiny. *Znova a znova...*

„Nebudeš nikdy dosť dobrá!”

„Postav sa! Ja viem, že to vieš aj lepšie!”

„Si len lenivé malé dievčisko!”

„Hlavnú úlohu dám niekomu inému, keď nie si schopná cvičiť. Dám to niekomu, kto si to zaslúži!”

Hlások v mojej hlave opakoval jeho slová stále dokola. Každú jednu vetu. Každé jeho slovo. Každú slabiku.

Krásne slová zanikali medzi samými *znova*.

„Okamžite sa postav z tej skurvenej zeme!”

Zakričí. Ešte nikdy predtým mnou nenadával a ja sa začínam báť.

Bojím sa na neho čo i len pozrieť. Som k smrti vyčerpaná. Tancujem už hodiny bez prestávky. Stále tie isté kroky. Vždy nájde nejakú chybu. Niečo, čo treba zlepšiť.

Napriek tomu kľč v mojej nohe doznieva a ja sa opäť staviam na nohy.

Nepozriem sa na neho, keď začnem tancovať. Celé telo ma páli. Hneď po pár krokoch urobím chybu. Zastavím sa a začnem *znova*, ale vykríknem, keď sa ku mne dostane dvoma dlhými krokmi, schmatne ma za starostlivo vypnutý drdol a tým sa mi uvoľnia vlasy zo zovretia spony.

Jeho tvár je tak blízko, ako keď ma bozkáva, ale teraz si prajem, aby bol odo mňa, čo najďalej.

V jeho očiach vidím hnev, ktorý ma vydesí ešte viac. A vidím v nich ešte čosi... *šialenstvo*. Až teraz si to plne uvedomím. Až keď stojí takto blízko a jeho oči horia plameňom šialenstva. Nikdy ma nemiloval! Nikdy sa o mňa nezaujímal! Potreboval ma iba zničiť. Potreboval svoju bábkú, aby sa mohol hrať. Nebol to môj učiteľ baletu. *Bol to tyran!*

„Aspoň si sa mohla snažiť, ty malá mrcha! Myslíš si, že môžeš pokaziť to najlepšie vystúpenie, ktoré nás tento rok čaká?! Myslíš, že ma môžeš zosmiešniť?!”

Kričí mi do tváre. Trasiem sa, ale jemu je to fuk. Šklbe ma za vlasy a myká so mnou.

Chcem mu povedať, že už cvičím hodiny. Že posledného pol roka nerobím nič iné. Že som zanedbávala školu a kamarátov. Že iba tancujem, tancujem a tancujem. **Že tancujem tak moc, že netancujem pre seba, ale pre jeho milé slová, ktorých som sa nedočkala.**

Strach mi zväzuje hrdlo a ja mlčím. Hoci ho cez slzy poriadne nevidím, viem že je rozčúlený. Viac ako inokedy.

Napriek tomu na prekvapí facka, ktorú dostanem a, ktorá ma znova pošle na zem. Chytím sa za pravé líce a nahlas vzlyknem.

„Nevieš tancovať! Chcel som ťa to naučiť, ale ty si nechceš dať povedať! Jednoducho nebudeš cvičiť, však? Myslela si si, že keď si so mnou začneš, zmení to, že to *nevieš*?!”

Trasiem sa na zemi. Nemôžem dýchať a bojím sa urobiť hocijaký prudký pohyb.

„Čo sa to tu deje, pán Carson?“ ozve sa hlas mojej bývalej učiteľky baletu.

Konečne... *konečne som zachránená!* S úľavou si vydýchnem.

Spomienka sa pomíne a ja pred sebou znova vidím zmäteného chlapca s čokoládovými očami.

„Si v poriadku?“ opýta sa a v očiach sa mu zráči úprimná starosť.

„Áno, mám rada tanec. Milujem ho,“ odpoviem na jeho otázku.

Vždy budem tanec milovať, aby mi pripomínal, čo som nenávidela, čo som milovala, pre čo som žila a pre čo žijem.

Tanec bude vždy mnou a ja vždy budem tancom. A žiaden Carson to nikdy nezmení.

Chlapec mi venuje hrejivý úsmev a vystrie ku mne ruku: „Som Charles.“

„Abby.“